

Պարույր Սևակ

Առավոտ լուստ

Առավոտ լուստ՝,
Առավոտ մի ջի՛նջ,
Ջի՛նջ, ինչպես... ոչի՛նջ,
Ջի՛նջ, սակայն դեռ պա՛րդ:
Ու ես անհապաղ
Անջատում եմ ինձ
Աշխարհից ծանոթ
Ու պարպում եմ ինձ,
Դարձնում մի անոթ,
Որ լոկ դատարկ չէ,
Այլ նաև անօդ:
Եվ... նո՛ր աշխարհ եմ ստեղծում հիմա՝
Առայժրն եթե ոչ ձեզ բոլորիդ,
Ապա գոնե ի՛նձ, միայն ի՛նձ համար,
Որպեսզի նախ ե՛ս
Եվ հենց ի՛նձ վրա
Բժշկի նման փորձարկեմ կարգին,
Ու եթե լինի այս անգամ սարքին՝
Նո՛ր միայն վստահ հանձնեմ ձե՛զ նաև,
Եվ ապրեք այնտեղ դուք մարդավայել:
Ես՝ պատրանագերծ,

Բայց և հուսագեն,
Այս դեռ անվավեր ու նոր աշխարհում
Էլ չե՛մ գբաղվում ու չե՛մ գբաղվի
Չեղածի վրա եղածի թերին իգո՛ւր քննելով,
Երագի վրա երեխայաբար անո՛ւրջ դնելով,
Կեղծված դրամով կեղծ բան գնելով,
Ոչ էլ ճարահատ ու միտումնորեն
Մահանալու պես անվերջ քնելով:
Ես՝ գարթնած արդեն,
Բայց դեռ անվա,
Հեղուկով մի կուց,
Որ պարզևում է ձնհալն անխուսափ,
Նախ գովացնում եմ դենքն իմ՝ հիվանդի՛,
Իսկ հետո՝ ամե՛ն տեսակ հիվանդի՛՝
Մա՞րդ լինի, երկի՞ր, թե՞ հավատ,- մե՛կ է:
Չովացնում նրանց ամենքի դենքը՝
Իմ ամենաբուժ մատների հետքը
Անջինջ թողնելով սրա ու նրա
Դեռ գոց կոպերի,
Դեռ փակ շուրթերի,
Տակավին քնկոտ երեսի վրա:
Ու բոլորի՛դ մեջ,
Անխտիր բոլո՛ր-բոլո՛ր-բոլորի՛դ,
Ինչ-որ սիրելի մի բան եմ գտնում,
Սիրելու ինչ-որ արժանի մի բան,
Որ հավանաբար
Ա՛յն ժամանակ է ստեղծվել արդեն,
Երբ հին չորս ոտքից երկուսը
Անդարձ
Մենք կորցրեցինք...

Եվ վեհ բարձունքից աններողության
Ես, քարի նման, վար եմ թավալվում՝
Հասնելով փափուկ ա՛յն ստորոտին,
Որից քիչ անդին
Ճահիճն է ապրում
Իր հավերժական ինքնաձին կյանքով,
Եվ, քարի լեզվով, ասում եմ. «Այբ, Բեն»,
Այսինքն՝ «Արեգակ»,
Կամ՝ «Եղիցի լույս»...

16.III.1967թ.

Արզնի